

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku D. Ś.
o wznowienie postępowania w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w W.
zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. wydanym w
sprawie IV Ka (...)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 30 listopada 2015 r., na posiedzeniu zażalenia skazanego
na zarządzenie Sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 1 września 2015 r., II AKo (...)
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2015 r., II AKo (...), odmówiono skazanemu D. Ś. przyjęcia własnoręcznego wniosku o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. wydanym w sprawie sygn. IV Ka (...). W uzasadnieniu wskazano, że wniosek nie spełnia wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k., wyznaczony obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania, o czym powiadomił Sąd na piśmie, zaś skazany wezwany do uzupełnienia tego braku nie uczynił tego w terminie wynikającym z art. 120 § 1 k.p.k.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym zarzucił wyznaczonemu obrońcy z urzędu nierzetelne i niekompetentne zbadanie

sprawy, nadto podniósł, że „żadnych dodatkowych wezwań (w związku z przedmiotowym wnioskiem) nie otrzymał, nie miał żadnego awiza” i wniósł o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 545 § 2 k.p.k. (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153) ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego). Zgodnie zaś z art. 84 § 3 k.p.k., adwokat wyznaczony na wniosek skazanego w postępowaniu wznowieniowym powinien sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do tego. Wyznaczony na żądanie wnioskodawcy obrońca nie znalazł podstaw do wniosku o wznowienie postępowania i poinformował o tym sąd na piśmie. Zauważyć należy, że – wbrew twierdzeniom skarżącego - treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę rzetelnej analizy sprawy. Tym bardziej jest to wniosek zasadny, gdy się zważy na fakt, iż podstawy wznowienia postępowania karnego są w karnej ustawie procesowej ściśle określone i samo subiektywne przekonanie o niesprawiedliwości danego wyroku z pewnością ich jeszcze nie stanowi. Stwierdzić też wypada, że wnioskodawca o wymogach ustawowych dotyczących (wszak nadzwyczajnego środka zaskarżenia) był informowany przez sąd zarówno w piśmie z dnia 18 lutego 2015 r. (które doręczono mu w dniu 9 marca 2015 r.), jak też w piśmie z dnia 3 czerwca 2015 r. stanowiącego zarazem wezwanie go do usunięcia braku formalnego jego wniosku (które jako dwukrotnie awizowane zostało uznane za doręczone). W tych warunkach zawarte w zażaleniu żądanie wyznaczenia nowego adwokata z urzędu nie zasługiwało na uwzględnienie. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami bądź poglądami skazanego nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez stronę oczekiwanego przez niego efektu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870).

Wobec takiego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu, zasadnym stało się wezwanie skazanego do usunięcia braku formalnego we własnym zakresie. Wezwanie takie skazanemu doręczono, jednak termin 7 - dniowy upłynął bezskutecznie. W tym miejscu należy – jeszcze raz podkreślić - że wbrew twierdzeniom skarżącego, ponowne wezwanie do uzupełnienia braku formalnego było dwukrotnie awizowane w dniach 11 i 19 czerwca 2015 r., a wobec niepodjęcia go w terminie zostało uznane za doręczone zgodnie z art. 133 § 2 k.p.k. Wobec powyższego, stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie było w pełni zasadne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

r.g.